

[Marianne Jelved]

Under den debat udtalte den radikale ordfører:

»Overordnet prioritering handler bl.a. om, hvilke særlige miljøproblemer der presser sig på, hvilke der er her-og-nu-opgaver, og hvilke der eventuelt kan udskydes. Det handler også om, hvordan man kan forestille sig udviklingen, hvilke nye muligheder teknikken giver, hvilke opgaver der er rent nationale, hvilke opgaver der er rent internationale, osv. Og endelig naturligvis også om, hvordan man forestiller sig finansieringen.«

Det mener Det Radikale Venstre fortsat er rigtigt.

Ved utallige andre lejligheder har Det Radikale Venstre efterlyst forslag til prioriteringer fra regeringen. Vi erkender, at der ikke er samfundsressourcer til det hele på én gang, og at vi må vælge, hvor indsatsen skal sættes ind og i hvilken rækkefølge. I den prioritering må Folketinget påtage sig ansvaret for at sige, at noget skal ske før noget andet, og at noget må vente, også når vi taler om kemikalieaffaldsdepoter.

Men vi skal have et ordentligt beslutningsgrundlag for at kunne prioritere, og det er regeringens opgave at fremlægge det.

Men nødvendigheden af en prioritering betyder under ingen omstændigheder for Det Radikale Venstre, at miljøindsatsen som helhed skal nedprioriteres. Tværtimod, midler til miljøbeskyttelse skal prioriteres højt. Det Radikale Venstre vil, for at bringe et eksempel, hellere have et rent hav end en bro over et dødt hav.

Der er selvfølgelig en åbenlys sammenhæng mellem behovet for miljøbeskyttelse og den politik, vi fører inden for andre områder. Det gælder energi, landbrug, fiskeri, sundhed, ernæring, trafik osv.

Prioriteringsdiskussionen er vigtig i en anden sammenhæng, fordi en prioriteringsdebat i Folketinget kan og bør føre til brede debatter i offentligheden. Borgerne skal medvirke, også for at der kan fokuseres på de sammenhænge, der er mellem vores krav om levevis, bekvemmelighed og effektivitet, ressourcemisbrug, miljøproblemer og økonomi.

Det er nødvendigt, at den enkelte borger bliver bevidst om sit medansvar for miljøproblemerne. Ellers kan vi ikke ændre de grundlæggende årsager til forureningen. Vi kan blive ved med at bruge milliarder af kroner på at rydde op efter os, og det er temmelig perspektivløst.

Dagens dagsordensforslag lægger op til en prioriteringsdebat, og vi forventer, at regeringen tager initiativ til prioriteringer på de andre miljøområder.

Emmert Andersen (CD):

Jeg skal ikke gøre meget for at forlænge debatten. Jeg skal med det samme sige, at vi stemmer for dagsordenen. Vi kan tilslutte os ministerens besvarelse og bemærkningerne fra den konservative ordfører.

Det er jo således, at fortidens synder er sket over længere tid. Vi kan ikke her og nu, i dag og i morgen, rette alle disse ting. Vi må have tid til det. Derfor er en prioriteret handlingsplan metoden og nøgleordene.

Kirsten Madsen (FP):

Fremskridtspartiet mener, at vi må prioritere. Der er en grænse for den økonomiske formåen. Det kan ikke nytte, at vi på alle samfundets områder forsøger at yde det allerbedste uanset omkostninger. Vi har ganske enkelt ikke de kroner, og vi har nået et skattetryk, der er så højt, at befolkningen dårligt kan tåle mere. Vi er nødt til at prioritere, stoppe op og overveje, hvad der er vigtigst, hvad der er mest livstruende. Jeg mener, hr. Leif Hermann spurgte, hvad der er det vigtigste i forbindelse med en miljødebat. Fremskridtspartiet mener helt bestemt, at det må være livstruende ting, der er det vigtigste. De mere ideologiske ønskedrømme kan vente til senere.

Vi mener afgjort, at drikkevandet er en meget, meget vigtig sag og bør have højeste prioritet. Vi skal huske på, at en meget stor del af årsagen til den situation, vi står i nu, med kemisk forurening, er, at kommunerne i sin tid har givet deres velsignelse til de forskellige virksomheder. Byrødderne, altså andre politikere, har på et tidligere tidspunkt givet deres velsignelse. Så det er tidligere politikeres ansvar, vi nu sidder med. Det er deres problemer eller det, de har forvoldt, vi nu skal til at løse.

Det kan være vanskeligt at finde frem til, hvem der var de oprindelige forurenere. Den politik, vi har ført og fører, er jo, at egentlig bør forurenere betale for oprydningen. Vi er dog klar over, at når det handler om drikkevand, er vi nødt til at bruge store summer, og vi er også villige til for drikkevandets skyld at bruge store summer til oprydning, dog ikke kritiskløst. Vi